

"Hotel Mitre"

-- DE --

Perez é Iglesias

San Luis, 7 Deseembre de 1915

Colón y Pringles

A

Sra. Dª Carolina Vidiella
Barcelona

Distingida i benvolguda amiga:

Varies vegades m'he proposat escriureli una carta que pogués servirli de consòl i sempre he tingut de desistir del meu intent perquè no he pogut trovar les paraules que jo cercava, acabant per convencenem de que no existeixen.

Avui tampoc les trovo i no sé dirli altre cosa; que jo ploro amb vosté i amb tots els seus i que la pèrdua del nostre estimat desaparegut ha deixat una ferida tant gran a m'el meu cor, com la que hi varen deixar les meves filletes i que junt amb la d'elles, la memoria del meu Mestre m'acompanyarà tota la vida, estimantlo mes que mai i protestant de la injusticia de que 'ns l'hagin robat.

Voldria creure que es un somni aquesta desgracia tant monstruosa, pera no tenir de negar la bondat de Deu

i no malehir les seves obres.

No vull entristir-la mes, Carolina, manifestant-li el meu estat d'ànim, ni tampoc vull dir-li que procuri consolar-se pensant en que ell està mes bé que nosaltres. Ell i nosaltres estariem mes bé si 'l tinguéssim viu i ben ple de salut. Així el vaig deixar, o per lo menys així m'ho creia jo, al despedir-me d'ell l'última vegada. Me'n vaig anar content, pensant que hi hauria hane pera molts anys. Qui m'havia de dir que duraria tant poc! ; Pobret estimat!

Procuri cuidar-se de la seva salut, Carolina, pera pensar amb ell.

No crec que li hagi de dir (perque ja ho sap) que estic a les seves ordres en tot i que sempre seré un ver amic de vosté, com ho he sigut fins ara.

Als seus peus

Joan Gay

La meua adreça es la de sempre.

Val
A

Vidiella

La mort ens el roba amb mureca somrienta :
gelosa l'agarra amb ses urpies punxantes,
sabent que la presa que fa n'es tant bona,
que allà, en l'altre vida, la espera tothom
pera ferli ofrena de gloria infinita,
pujantla a n'el trono que no tingué en vida,
ja que per la terra ha passat tant de pressa
i no tots li feren merescut honor.

Oh vida! ignocenta! no ets gens previsor
que aixís, per sorpresa, la mort t'arrebata,
sabent que traiciona, qu'es el seu sistema,
i que s'enamora sempre de lo bó:
perque no't reveles contra ta enemiga
quant es tant injusta i crudel com es ara?
No veus com se queden tots aquets que ploren,
que no poden viure faltantlos hi el cor?

Juan Gay

San Luis (República Argentina) - 2 Desembre 1915
